

שיעור מספר 6 *
4 - 10 נובמבר

"אדם וישוע"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: רומים 5.

פסוק לשינון: "עַל כֵּן לְאַחַר שֶׁהִצְדַּקְנוּ עַל־סִמְךָ אֱמוּנָה יֵשׁ לָנוּ שְׁלוֹם עִם אֱלֹהִים הוֹדוּת לְאֲדוֹנֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ. דָּרְכּוּ יֵשׁ לָנוּ גַם גִּישָׁה, בְּאֲמִצְעוֹת אֱמוּנָה, לְחֹסֵד הִזָּה שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים בּוֹ, וְאֵנוּ מֵתֵהֱלִים בְּתַקְוָה אֶל כְּבוֹד אֱלֹהִים." (רומים 5: 1,2)

שאל ביסס את הנקודה כי הצדקה, או התרצות לאלוהים מגיעה אך ורק הודות לאמונה בישוע, מפני שצדקתו היא היחידה אשר טובה מספיק כדי להעניק לנו זכות לעמוד ישרים וצודקים ליד האדון. כאשר שאל מראה כי הישועה היא על פי אמונה ולא על פי קיום מצוות, אפילו עבור מישהו כמו אברהם, הוא חוזר אחורה בזמן ומדבר על הרקע הכללי – מהם הגורמים לחטא, סבל ומוות, וכיצד הפיתרון מצוי במשיח ומה הוא עשה למען האנושות.

דרך איש אחד – אדם, האנושות כולה קבלה הרשעה, התנכרות ומוות. דרך ניצחונו של איש אחד – ישוע, כל העולם תפס מקום אחר בעיני אלוהים. על ידי אמונה בישוע, כל החטאים והעונשים יכולים להימחק, להיסלח להימחל. שאל מביא את אדם כנגד ישוע במטרה להראות כיצד המשיח ביטל את מעשי אדם, ולהראות כי בזכות אמונה קורבנות חטא האדם יכולים להיגאל דרך ישוע, המושיע שלנו.

הייסוד של כל זה הוא הקורבן של ישוע, מותו במקומינו אשר פותח דלתות עבור כל אדם באשר הוא, יהודי או גוי, כדי להיושע בדמו ולקבל הצדקה בשמו. זה הבסיס של כל תקוותינו, וללא ספק זהו נושא ששווה להרחיב עליו ולהתעמק בו!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-11 בנובמבר.

הצדקה על סמך אמונה

קראו רומים 5:1-5. סכמו לעצמם את המסר של שאול בפסוקים אלה. מה בקטע אקטואלי במיוחד עבורכם אישית?

להיות מוצדקים על סמך אמונה. הפועל היווני מופיע בזמן עבר ומעיד על פעולה שהושלמה. הוצהר כי אנו מוצדקים, לא על סמך מעשי תורה כלשהם, אלא על סמך אמונתנו וקבלתנו בישוע משיח. חייו המושלמים של ישוע, ציותו המושלם לתורה, הוחשב לנו. בו בזמן, כל חטאינו ישוע נשא עליו. אלוהים החשיב כי ישוע ביצע חטאים אלה, לא אנחנו, וכך חסך מאיתנו את העונש שמגיע לנו. העונש נגזר על ישוע, במקומינו, על מנת שלעולם לא נצטרך להתמודד איתו בעצמינו. אילו חדשות יכולות להיות נהדרות יותר עבור החוטאים?

אנו רואים קשר בין פסוק 2 ל-3. כתוב כי אנו יכולים להתהלל בתקוה ובצרות. אנשים מוצדקים יכולים להתהלל בצרות מכיוון שהם תיקנו את אמונתם והם בוטחים במשיח. הם בטוחים כי אלוהים יהפוך כל דבר לטובה. הם מחשיבים זאת לכבוד לסבול עבור למען ובשם המשיח (ראו 1 לפטרוס 4:13).

שימו לב למונחים המופיעים בהדרגה ברומים 5:3-5:

1. סבלנות. ביוונית *hupomone*. משמעותה המילונית היא סיבולת איתנה. זה סוג הסיבולת אשר מתפתחת מצרות אצל מי שמחזיק באמונתנו ולא מאבד את התקוה במשיח, אפילו בניסיונות וייסורים אשר הופכים מדי פעם את החיים לאומללים.
2. עמידה בניסיון. ביוונית *dokime*. משמעותה המילונית היא תכונת מאושרת. לפיכך, אדם אשר בסבלנות עומד בניסיונות מפתח תכונות ואופי אשר אלוהים מאשר ומקבל.
3. תקוה. טבעי כי סבלנות ואישורה עיי אלוהים גורמים לצמיחת התקוה בישוע ובהבטחת הישועה דרכו. כל עוד אנו נאחזים בישוע באמונה, תשובה וצייתנות, יש לנו את כל מה שאפשר לקוות לו.

מה הדבר הכי גדול שאתם מקווים לו בחייכם? כיצד תקווה זו יכולה להתקיים ולהתגשם בישוע? האם זה אפשרי? אם לא, ההינכם בטוחים כי צריך להניחכל כך הרבה תקוות בזה?

כאשר עוד היינו חוטאים

קראו רומים 5:6-8. מה הקטע אומר לכם על אופיו של אלוהים וכמה תקווה יש לנו?

כאשר אדם וחווה הפרו את הצו האלוהי בצורה מבישה כל כך, אלוהים הוא זה שעשה את הצעדים הראשונים לקראת פיוס. מאז, אלוהים לקח בידינו את היוזמה בסלילת הדרך לישועה. "אָבֶל פָּאָשֶׁר מְלֵאָה הָעֵת שְׁלַח אֱלֹהִים אֶת בְּנוֹ" (גלטים 4: 4)

ברומים 5:9 נאמר כי אנו יכולים להיגאל על ידי זעם אלוהי דרך ישוע. כיצד הינכם מבינים את הכתוב כאן?

בליל יציאת מצרים, הדם על משקופי דלתות בתיהם של בני ישראל הגן על בנם בכורם מפני הזעם האלוהי שתקף את הבכורים המצריים. באותו האופן, דמו של ישוע הינו ערבון לכך שהאנשים המוצדקים נמצאים תחת חסות האל והוא יגן עליהם וישמור מפני הזעם שלו על החטא באחרית הימים.

ישנם מתנגדים לרעיון כי אלוהים אוהב יכול לזעום. אך העניין הוא כי הזעם קיים דווקא בגלל אהבתו. כיצד אלוהים אשר כל כך אוהב את העולם, אינו יכול לכעוס על החטא? אם הוא היה אדיש כלפינו, לא היה אכפת לו מה קורה בעולם. הסתכלו מסביב על העולם, ותראו מה החטא חולל בבריאה שלו. כיצד אלוהים יכול שלא לזעום על רוע וחורבן שכאלה?

אילו סיבות נוספות ניתנו לנו כדי להתהלל? ראו רומים 5: 10,11. ישנם פרשנים הרואים ברומים 5: 10 התייחסות לחיי ישוע על האדמה, שבמהלכם הוא הראה אופי מושלם ואותו הוא כעת מציע לחשיב לנו. אמנם זה בהחלט נכון, וזה מה שישוע עשה. אך שאול מדגיש עובדה אחרת, כי ישוע מת וקם לתחייה לנצח. אנו ניצלים בגלל שהוא חי. אם הוא היה נשאר בקבר, תקוותינו הייתה נשארת קבורה עימו. ברומים 5: 11 אנו רואים סיבות נוספות לשמוח באדון, וזאת הודות למה שישוע עשה למעננו.

מוות דרך חטא

מוות הוא האויב האולטימטיבי. כאשר אלוהים ברא את משפחת האנושות, הוא תכנן כי בני משפחה זו יחיו לנצח. למעט כמה יוצאים מן הכלל, אף אדם אינו רוצה למות. אלאה אשר כן, מגיעים לרצון זה עקב ייסורים וסבל כבדים. המוות מתנגד לטבע הבסיסי ביותר שלנו. וזאת מאחר שמלכתחילה נבראנו לחיי נצח. המוות לא היה מיועד לנו.

קראו רומים 5:12. מה שאול מתאר כאן? מה זה מסביר לנו?

קטע זה יצר מחלוקת גדולה בין פרשנים שונים. ייתכן כי הסיבה לכך היא שפרשנים אלה "ניסו להשתמש בקטע זה למטרות הנבדלות מאלה של שאול השליח" (מתוך The SDA Bible Commentary, 6 דרך, 529 דומע, 6 דרך).

אחת הנקודות בחילוקי הדיעות ביניהם הייתה: כיצד חטאו של אדם עבר אל הדורות הבאים? האם צאצאי אדם חולקים עם אדם את אשמתו על חטאו, או שהם אשמים מול אלוהים על חטאיהם האישיים? אנשים ניסו למצוא תשובה לשאלה מתוך הכתוב, אך זה לא הנושא שבו עוסק שאול כאן. היה לו רעיון אחר לחלוטין. הוא פשוט מדגיש מחדש את מה שכבר אמר קודם לכן "כולם חטאו" (רומים 3:23). אנו צריכים להכיר בעובדה כי הננו חוטאים, מפני שזו הדרך היחידה שבה נבין את הצורך שלנו במושיע. שאול רצה להגיד כאן כמה נוראי החטא ומה הוא הביא לעולם דרך אדם. לאחר מכן הוא מראה מה אלוהים מציע לנו דרך ישוע כתרופה היחידה לאסון שפקד את עולמינו דרך חטאו של אדם. הקטע מדבר על הבעיה בלבד, לא על הפיתרון שבמשיח. אחד ההיבטים המפוארים שבבשורה הוא העניין כי המוות נבלע על ידי החיים. ישוע שבר את חותמי הקבר ויצא ממנו. הוא אומר "הייתי מת והנה חי אני לעולמי עולמים, וְלִי מְפָתְחוֹת שְׂאוֹל וְמָוֶת" (התגלות 1:18). מאחר שמפתחות המוות כעת אצל ישוע, האויב אינו יכול להחזיק אותנו יותר.

לכל אדם יש ללא כל ספק מפגש מסויים בסביבתו המשפחתית החברתית עם אויב המוות. מדוע, לנוכח אויב חסר הרחמים זה, יש לנו תקווה למשהו גדול יותר מכל אשר העולם הזה מציע?

מאדם עד משה

קראו רומים 5:13,14. מה שאול מלמד אותנו כאן על התורה?

על מה שאול מדבר כאן? שאול יוצר הקבלה בין הביטוי "לפני התורה" לביטוי "מאדם ועד משה". הוא מדבר על פרק הזמן שבין הבריאה למעמד הר סיני, לפני הצגה רשמית של התורה החוקים והמשפטים של בני ישראל, כמובן, כולל עשרת הדיברות. "לפני התורה" משמעותו עד הפירוט של דרישות אלוהים באמצעות חוקים הניתנו לבני ישראל בסיני. החטא היה קיים לפני מעמד זה. האם אנשים שיקרו, רצחו, נאפו, עבדו אלילים אחרים לפני כן? כמובן שכן.

נכון כי לפני מתן תורה בסיני, המין אנושי היה מוגבל בהתגלות האלוהים, אך הם ידעו מספיק כדי להיחשב אחראים למעשיהם. אלוהים הוא ישר וצודק, והוא אינו מעניש מישהו בצורה לא הוגנת. כפי ששאול מציין, אנשים בתקופה שלפני סיני מתו. המוות השתלט על כולם. אף על פי שהם לא חטאו בעבירה על פקודה גלויה, סופו של עניין – הם חטאו. היו להם התגלויות של אלוהים בטבע, הם לא נענו להן ולכן הואשמו. " הלא עֲצְמוֹתַי הִנְעַלְמָת, הִיא כְּחוֹ הַנְּצָחִי וְאֱלֹהוֹתוֹ, נְרָאִית בְּבִרְוֹר מֵאֵז בְּרִיאַת הָעוֹלָם בְּהִיּוֹתָה נִתְפָּסֶת בְּשֶׁכֶל בְּאִמְצָעוֹת הַדְּבָרִים שֶׁנִּבְרָאוּ. לָכֵן אֵין לָהֶם בְּמָה לְהִצְטַדֵּק " (רומים 1:20).

לאיזו מטרה אלוהים גילה את עצמו באופן רחב יותר בתורה? רומים 5:20,21. ההוראות שניתנו בסיני כללו את חוקי התורה המוסרית, אך הוא היא הייתה קיימת גם קודם לכן. למעשה, על פי הכתוב, זו הייתה הפעם הראשונה שהתורה נכתבה והוצהרה באופן רחב. כאשר בני ישראל החלו להשוות את עצמם לדרישות האלוהיות, הם גילו כי הם מרגישים נחותים. הם פתאם הבינו את היקף עבירותיהם. מטרת התגלות זו הייתה לסייע להם לחוש בהזדקקותם במושיע ולהניעם לקבל את החרות המוצעת חנם על ידי אלוהים. כפי שהודגש קודם, הגרסה המקורית של האמונה התנ"כית אינה מסתכמת בקיום חוקים.

כיצד החוקים במדינה שלכם מציגים בפניכם את התפיסה האנושית של טוב ורע? אם חוקים אנושיים יכולים לעשות זאת, מה עם התורה הנצחית של אלוהים?

ישוע, האדם השני

”ובכן, כְּשֶׁם שְׁעֵבְרָה אַחַת הִיא הַרְשָׁעָה לְכָל בְּנֵי אָדָם, כֵּן גַם מַעֲשֵׂה צְדָקָה אֶחָד הוּא זְכוּי שֶׁל חַיִּים לְכָל בְּנֵי אָדָם; כִּי כְּשֶׁם שֶׁבְגָלָל אֵי-צִיּוּתוֹ שֶׁל אָדָם אֶחָד נַעֲשׂוּ הָרַבִּים לְחוֹטְאִים, כֵּן גַם בְּגָלָל צִיּוּתוֹ שֶׁל הָאֶחָד יַעֲשׂוּ הָרַבִּים לְצַדִּיקִים” (רומים 5: 18,19). איזה ניגוד מוצג בפנינו כאן? איזו תקווה מוצעת לנו במשיח?

כבני אנוש, קיבלנו מאדם רק את גזר הדין המוות. לעומת זאת ישוע הגיע לעולם והלך על פני האדמה, והיכן שאדם כשל, הוא עבר בהצלחה את כל הניסיונות והמבחנים האנושיים. הוא תיקן את כישלוננו המביש של אדם ובא להחליף אותנו. הוא נתן לנו זכות לעלות לרמה עם אלוהים. לפיכך, ישוע הוא האדם השני.

”האדם השני היה סוכן מוסרי חופשי, שהיה אחראי על התנהגותו. מוקף בהשפעות מתוחכמות ומטעות ביותר, הוא היה בתנאים הרבה פחות טובים מאשר האדם הראשון כדי לנהל חיים ללא חטא. על אף הסביבה החוטאת הוא התנגד לכל פיתוי לחטוא, ושמר על חפותו. הוא תמיד היה חסר חטא” (אלן ג' וייט, 6 דרך, The SDA Bible Commentary, 1074:2 דומע)

כיצד מעשיהם של אדם וישוע עומדים מנגד ברומים 5:15-19?

תראו את הרעיונות המנוגדים כאן: מוות-חיים, אי ציות-ציות, הרשעה-הצדקה, חטא-צדקה. ישוע בא וביטל את כל מה שעשה אדם!

מעניין כי המילה מתנה מופיעה בפסוקים 15-17 חמש פעמים. המסר פשוט: שאול מדגיש כי לא ניתן להרוויח הצדקה, מכיוון שזו מתנה. זה משהו שלא מגיע לנו, אנו לא ראויים לו. כמו כל מתנה, אנו צריכים להושיט יד ולקבל אותה. ובמקרה זה, אנו מקבלים מתנה זו על ידי אמונה.

מה המתנה הכי טובה שאי פעם קיבלתם? מה הפך אותה לכוז מיוחדת וטובה? כיצד העובדה שזו מתנה ולא משהו שהרווחתם בעצמכם גרמה לכם להעריך אותה יותר? כיצד ייתן להשוות מתנה זו למה שקיבלנו דרך ישוע?

נקודות למחשבה

" רבים אינם מודעים למצב ליבם. הם לא מבינים כי הלב הטבעי הוא מטעה את כל הדברים, ומרושע עד מאוד. הם עוטפים את עצמם בצדקתם, ומרוצים מלהגיע לרמת האופי האנושית שלהם " – אלן ג' וייט, Selected Messages, ספר 1, עמוד 320.

"יש צורך גדול לבשר על ישוע כתקווה היחידה לישועה. כאשר הוצג עיקרון אמונה של ההצדקה באמונה.... בשביל רבים זה היה כמו מים למטייל צמא. המחשבה כי צדקתו של ישוע מיוחסת לנו, לא בגלל כל זכות מצידנו, אלא כמו מתנה בחינם מאלוהים, אם כי נראית יקרת ערך" – עמוד 360.

"כיצד אדם הוא דמותו של ישוע? כפי שאדם הפך לגורם המוות של צאצאיו, אם כי הם לא אכלו מהעץ האסור, כך המשיח הפך לתיקון הצדקה לאלה המאמינים בו, אם כי הם לא הרוויחו שום צדקה. כי באמצעות קרבן המשיח הצדקה מובטחת לכל האנשים. דמותו של אדם נמצאת בנו, מכיוון שאנו מתים בדיוק כפי שאם היינו חוטאים כמוהו. דמותו של ישוע נמצאת בנו, מכיוון שאנו חיים כאילו הגשמו את כל הצדקה כפי שהוא עשה" (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 66,67).

שאלות לדיון:

1. כיצד אנו מבינים את הציטוט הבא של אלן וייט, Evangelism, עמוד 577: "יש צורך ללמוד את דבר אלוהים באופן הרבה יותר מעמיק; במיוחד יש לתת יחס לספר דניאל והתגלות כמו שמעולם עוד לא חקרנו אותם בעבר. אולי אין לנו הרבה מה לומר לגבי הכוח הרומי והאפיפיורות, אבל אנו צריכים לשים לב מה הנביאים והשליחים כתבו בהשראת רוח הקודש של אלוהים?"
2. חישבו על מציאות המוות. פילוסופים וסופרים רבים הוגים בחוסר המשמעות האולטימטיבית של החיים, משום שהם מסתיימים במוות נצחי. כיצד אנו כמאמינים מגיבים על אמירות שכאלה? מדוע תקוותינו בישוע היא המענה היחיד לחוסר משמעות זה?
3. כיצד כל אחד מאיתנו יכול לעזור לאלה המבקשים להבין טוב יותר מה המשיח מציע להם ומה הוא עשה למענם?